



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Teplárna České Budějovice, a. s.**, se sídlem Novohradská 398/32, České Budějovice, zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M., se sídlem Kounicova 685/20, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j. 25204/23/5000-10611-712507, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 2024, č. j. 57 Af 8/2023 - 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 2024, č. j. 57 Af 8/2023-37, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j. 25204/23/5000-10611-712507, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Kandalce, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j. 25204/23/5000-10611-712507 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí – platební výměr Finančního úřadu pro Jihočeský

kraj ze dne 2. 12. 2022, jímž byl žalobkyni podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 1 046 832 Kč.

[2] Porušení rozpočtové kázně podle daňových orgánů spočívalo v nezákonném rozšíření předmětu veřejné zakázky spočívající v zadání dodatečných stavebních prací žalobkyní při etapě I. projektu „*systematický přechod z páry na horkou vodu*“, na který jí byly poskytnuty prostředky ze státního rozpočtu v rámci Operačního programu *Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost* na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu o poskytnutí dotace ze dne 6. 9. 2017 ve znění pozdějších dodatků (dále jen „*rozhodnutí o poskytnutí dotace*“). Nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace, která byla klíčová pro závěr daňových orgánů o porušení rozpočtové kázně a stanovení odvodu, byla *Pravidla pro výběr dodavatelů* (dále jen „*Pravidla*“) a *Kategorizace nedostatků při zadávání veřejných zakázek se stanovením výše odvodů* (dále jen „*Kategorizace*“).

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. V první řadě neshledal důvodnou žalobní námitku, podle níž k porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně vůbec nedošlo. Krajský soud uvážil, že ve smyslu rozhodnutí o poskytnutí dotace je příjemce dotace, tj. žalobkyně, povinen při výběru dodavatele postupovat v souladu s Pravidly. Krajský soud citoval odst. 43 Pravidel, z něhož vyplývá, že podstatnou změnou práv a povinností ze smlouvy s dodavatelem je rozšíření předmětu veřejné zakázky. Následně daný odstavec definuje, za jakých okolností je tato podstatná změna přípustná. Krajský soud se v tomto směru neztotožnil s náhledem žalobkyně, že mohla dodatečné stavební práce zadat původnímu zhotoviteli (společnosti HOCHTIEF CZ a.s.) v jednacím řízení bez uveřejnění. Podle krajského soudu tento postup nemůže být odůvodněn hrozcí újmu žalobkyni související s neobvykle rychlým postupem města České Budějovice při realizaci záměru opravy křižovatky ulic Průmyslová a Dvořákova. Krajský soud uvedl, že zvýšení nákladů a riziko zpoždění celého projektu související s nutností opakovaně opravit po pokládce potrubí již jednou opravenou komunikaci při provedení prací podle plánu až ve II. etapě nejsou okolnosti podřaditelné pod podmínku „*technické či ekonomické neoddělitelnosti*“ dodatečných prací od původní zakázky, s níž operují Pravidla. Krajský soud ve shodě s žalovaným uvážil, že zadáním dodatečných prací žalobkyně sledovala toliko dosažení úspornějšího a vhodnějšího řešení, nešlo o nezbytnou nutnost.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti stanoveného odvodu ve výši 100 % přijaté dotace za dodatečné práce. Podle krajského soudu se odvod řídí Kategorizací, konkrétně jejím odstavcem 22, který upravuje sankce za zadání dodatečných prací bez důvodu. Sankce v tomto případě činí 100 % z hodnoty dodatečné zakázky. Krajský soud shledal zákonným postup žalovaného, který na základě principu proporcionality ve smyslu závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, zvažoval charakter pochybení žalobkyně a dovodil, že jde o porušení Pravidel s nejvyšší mírou závažnosti, tudíž byl na místě odvod ve výši 100 % obdržené dotace.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního

pokračování

(dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu a napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka v první řadě nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v posuzovaném případě došlo k porušení rozpočtové kázně. Stěžovatelka prezentuje odlišný náhled na výklad odst. 43 Pravidel, z něhož krajský soud ve shodě s žalovaným dovodili, že při zadání dodatečných prací nastalo pochybení. Podle stěžovatelky krajský soud ve svých úvahách nedostatečně zohlednil skutečnost, že Pravidla umožňují rozšíření předmětu veřejné zakázky i v případě hrozící „závažné újmy“ zadavateli. A právě k tomu v této věci došlo – při rozhodování o přesunu pokládky části horkovzdušného potrubí do I. etapy se stěžovatelka primárně snažila vyhnout újmě (zvýšení nákladů a riziko zpoždění celého projektu), která by vznikla, pokud by tato část pokládky byla ponechána ve II. etapě projektu, což z dodatečných stavebních prací činí zakázku neoddelitelnou ve smyslu Pravidel – právě znak hrozící újmy je totiž klíčový pro naplnění požadavku „*neoddělitelnosti*“. Stěžovatelka má rovněž za to, že krajský soud nevypořádal její argumentaci týkající se postupu města České Budějovice při provádění „*nepředvídatelných*“ stavebních prací. Stěžovatelka zdůraznila, že pokud by nepostupovala způsobem, za který jí daňové orgány nyní postihují, stavba by se nemohla stihnout do zimní uzavírky prací a v důsledku toho by byl zpožděn celý projekt na systematický přechod z páry na horkou vodu.

[7] Stěžovatelka má dále za to, že i pokud by z její strany došlo k porušení rozpočtové kázně, při stanovení odvodu nebyl zohledněn důvod, pro který stěžovatelka přesunula část prací do I. etapy projektu, tudíž nebyla aplikována zásada proporcionality ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud pomíjí, že stěžovatelka přesunutím prací chránila veřejný zájem na hospodárném nakládání s veřejnými prostředky. Není tedy pravdou, že by stěžovatelka zadala dodatečné stavební práce „*bez důvodu*“ jak opakovaně uvádí krajský soud. Stěžovatelka nepostupovala svévolně, proto je odvod ve výši 100 % z předmětu zakázky nepřiměřeně vysoký.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v první řadě odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, s nímž se plně ztotožnil. Poté, co obsáhle shrnul judikaturu kasačního soudu týkající se problematiky porušení rozpočtové kázně a podrobně popsal dosavadní průběh řízení, ve shodě s krajským soudem uvedl, že dodatečné stavební práce nebyly neoddelitelně spjaté s I. etapou projektu. Žalovaný v tomto směru upozornil, že stěžovatelka se mylí, pokud argumentuje, že nemohla předpokládat rekonstrukci cyklostezky – stěžovatelka se totiž k této problematice vyjadřovala jakožto účastník územního řízení v období časově předcházejícím realizaci nyní posuzovaného dotačního projektu. Žalovaný dále uvedl, že se pečlivě zabýval proporcionalitou odvodu za porušení rozpočtové kázně, vážil závažnost pochybení ve vztahu k narušení hospodářské soutěže a rovnému přístupu k ní, přičemž konstatoval, že vybraný uchazeč byl postupem stěžovatelky zvýhodněn vůči případným ostatním uchazečům. Žalovaný zároveň poukázal na to, že zadání dodatečných stavebních prací „*bez důvodu*“ vyplývá přímo z Kategorizace, která je nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti, neboť obecně platí, že meritorní přezkum napadeného rozsudku je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Rozsudek krajského soudu je srozumitelný a dostatečně odůvodněný, a tedy přezkoumatelný. Krajský soud reaguje na všechny žalobní body. Ty se do značné míry shodují s kasačními námitkami; proto se Nejvyšší správní soud k dostatečnosti důvodů napadeného rozsudku podrobněji vyjadřuje při vypořádávání jednotlivých kasačních námitek.

[12] Stěžovatelka v první řadě zpochybňuje závěr krajského soudu, resp. žalovaného, že v nyní projednávané věci došlo z její strany k porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud se stran této otázky plně ztotožňuje s pregnantními úvahami krajského soudu založenými na výkladu odstavce 43 písm. a) Pravidel, který upravuje předpoklady pro zadání dodatečných prací v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace. Daný odstavec pravidel stanoví, že *„zadavatel nesmí umožnit podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy, kterou uzavřel na plnění zakázky. Za podstatnou se považuje taková změna, která by: rozšířila předmět veřejné zakázky, tím není dotčeno zadávání zakázek na dodatečné služby či stavební práce, jejichž potřeba vznikla v důsledku objektivně nepředvídaných okolností a které jsou nezbytné pro provedení původní zakázky na služby či stavební práce. Tyto dodatečné práce může zadavatel zadat stávajícímu dodavateli za předpokladu, že dodatečné stavební práce nebo dodatečné služby nemohou být technicky nebo ekonomicky odděleny od původní zakázky, pokud by toto oddělení způsobilo závažnou újmu zadavateli, nebo ačkoliv je toto oddělení technicky či ekonomicky možné, jsou dodatečné stavební práce nebo dodatečné služby zcela nezbytné pro dokončení předmětu původní zakázky a zároveň celkový rozsah dodatečných stavebních prací nebo dodatečných služeb nepřekročí 50 % ceny původní zakázky. Navýšení ceny (shodné plnění za vyšší cenu) není způsobilým výdajem (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem)“*.

[13] Stěžovatelka ve své argumentaci opírající se o snahu vyhnout se újmě hrozící za situace, pokud by část pokládky potrubí byla ponechána ve II. etapě projektu, zcela přehlíží krajským soudem správně akcentovanou nutnost vztahovat důvody pro provedení dodatečných prací k původní zakázce, tj. k realizaci I. etapy projektu, která je předmětem zkoumání v nyní posuzované věci. Krajský soud správně uvedl, že I. etapa projektu stěžovatelkou tvrzenými skutkovými okolnostmi nijak ohrožena nebyla, potenciální problém by vznikl až v navazujících, nyní neřešených, částech projektu. Krajský soud tudíž nemohl svůj rozsudek ani zatížit vadou nepřezkoumatelnosti, když výslovně nereagoval na

pokračování

polemiku stěžovatelky týkající se „*brozící závažné újmy*“ či „*nepředvídatelných okolností*“, neboť jím prezentovaný rozhodovací důvod bez dalšího vyloučil nutnost jakkoliv dále zkoumat jednotlivé dílčí důvody umožňující realizovat dodatečné práce, které zmiňuje stěžovatelka, neboť se netýkají „*původní*“, ale až „*navazující*“ zakázky, která ovšem, jak již bylo uvedeno, vůbec není předmětem odstavce 43 písm. a) Pravidel. Kasační soud v tomto směru doplňuje, že vnímá, že stěžovatelka se nepohybuje ve „*vzduchoprázdnu*“ a musí mít na mysli osud celého dotačního projektu včetně jeho navazujících etap, přičemž důvody, jimiž vysvětluje svůj postup se jeví jako racionální (k tomu viz dále), ovšem vždy musí důsledně respektovat podmínky, s nimiž je dotace, jakožto dobrodiní ze strany státu, svázána. Tudíž i pokud jsou dané podmínky nastaveny přísně, resp. nepočítají se všemi možnými těžkostmi, které mohou příjemce dotace postihnout, jednání v rozporu s rozhodnutím o poskytnutí dotace přesto zakládá porušení rozpočtové kázně. Motivy, které vedly příjemce k jejímu porušení, mohou mít relevanci až v rámci posouzení navazujících otázek, a to přiměřenosti odvodu. Námitka neporušení rozpočtové kázně tedy není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou kasační námitku, kterou stěžovatelka učinila předmětem sporu to, zda napadené rozhodnutí, jímž žalovaný dospěl k závěru o nevyplacení dotace ve výši 100 %, ob stojí z hlediska zásady přiměřenosti. Kasační soud předeseílá, že v obecné rovině se ztotožňuje s principiálními východisky úvah krajského soudu, resp. žalovaného, stran této otázky. Závěr krajského soudu, že žalovaný postupoval správným způsobem, když hledal oporu pro stanovení přiměřené výše odvodu v Kategorizaci, která upravuje sankce za jednotlivá pochybení příjemce dotace, se jeví na první pohled logický a souladný s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kasační soud totiž opakovaně dovodil, že běžně již podřazení pod konkrétní finanční opravu podle poměrně kazuistického sazebníku naplňuje zásadu přiměřenosti (srov. např. rozsudky ze dne 5. 3. 2024, č. j. 6 Afs 4/2023-80, či ze dne 31. 5. 2024, č. j. 3 Afs 300/2022-44).

[15] V nyní projednávané věci žalovaný subsumoval jednání stěžovatelky pod odstavec 22 Kategorizace, který stanoví odvod ve výši 100 % z hodnoty dodatečné zakázky za situace, kdy „*dodatečné stavební práce byly zadány bez důvodu*.“ Z pohledu Nejvyššího správního soudu ovšem tento postup nemůže obstát, neboť jednání stěžovatelky se s danou skutkovou podstatou obsahově míjí. Je třeba si totiž uvědomit, že stěžovatelka, ač nepostupovala v souladu s Pravidly, v průběhu daňového a navazujícího soudního řízení konzistentně argumentovala, že se svým jednáním snažila zajistit řádné dokončení navazujících etap dotačního projektu a zároveň racionálně reagovat na objektivně nepředvídatelné okolnosti potenciálně zvyšující celkovou výši vynaložených (veřejných) prostředků, přičemž tato tvrzení nebyla ze strany žalovaného, ani krajského soudu, nijak věcně zpochybněna. Naopak sám krajský soud ve shodě s žalovaným v odst. 30 svého rozsudku shledal, že stěžovatelka se snažila najít „*úspornější a vhodnější řešení*“ celého problému. Za této situace má tedy kasační soud za to, že porušení rozpočtové kázně v nyní posuzované věci, tak jak se jeví ve světle doposud obstaraných skutkových poznatků a závěrů žalovaného, není možné bez dalšího vnímat jako zjevně svévolné jednání podřaditelné pod nejpřísněji formulovanou sankci v odstavci 22 Kategorizace, reagující na případy flagrantního (bezdůvodného) nerespektování pravidel pro nakládání s veřejnými prostředky.

[16] Právě popsané pochybení by ještě samo o sobě nevedlo ke kasaci rozsudku krajského soudu, resp. napadeného rozhodnutí, neboť jak krajský soud, tak žalovaný učinili

(v principu) správnou úvahu a nad rámec prostého podřazení pochybení stěžovatelky pod sazebník se ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, zabývali tím, zda odvod v nyní projednávané věci materiálně naplňuje požadavky přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Konkrétní obsah jejich rozhodovacích důvodů ovšem nemůže ve stávající podobě obstát. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz odst. 44) totiž sice uvádí, že postupem stěžovatelky došlo k narušení rovných podmínek hospodářské soutěže, s čímž se kasační soud ztotožňuje, nijak již ovšem nezohledňuje význam snahy stěžovatelky šetřit veřejné prostředky a dokončit v termínu navazující etapy projektu. Přitom právě důsledné vážení protichůdných veřejných zájmů, které v úvahách žalovaného a krajského soudu absentuje, a hledání způsobu jejich rozumného sladění odrážející se ve výši odvodu za porušení rozpočtové kázně, představuje naplnění (opakovaně zmiňované) zásady přiměřenosti. Z těchto premis vychází ve své rozhodovací činnosti i Ústavní soud, který opakovaně připomíná, že ke krácení dotace v plné výši by mělo docházet teprve v těch nejzávažnějších případech porušení pravidel či za existence zvláštních okolností (nález ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23). Ústavní soud poukazuje též na to, že krácení dotace nesmí být přepjatě formalistické a nepřiměřené ve vztahu k závažnosti porušení dotační smlouvy a naplnění jejího účelu. Je proto nutné dbát na to, aby ke krácení dotace v její plné výši docházelo právě jen v souvislosti s existencí zvláštních okolností či při porušení povinností, které jsou esenciální pro dotační titul, resp. pokud se jedná o nejzávažnější případy porušení povinností (zneužití dotace, popření smyslu a účelu dotačního programu atd.). V navazujícím řízení se bude muset žalovaný pečlivě zabývat výší odvodu za porušení rozpočtové kázně při zohlednění snahy stěžovatelky reagovat na objektivně nepředvídatelné skutečnosti ohrožující řádných průběh projektu a jeho cenu. Případně, pokud by měl za to, že žádné stěžovatelkou tvrzené nepředvídatelné okolnosti ve skutečnosti nenastaly, jak naznačuje až ve vyjádření ke kasační stížnosti, bude muset k těmto otázkám vyjavit jednoznačné rozhodovací důvody opřené o řádně zjištěný skutkový stav.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odst. 16 tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[18] Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, protože výsledkem řízení před správními soudy je zrušení rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[19] Stěžovatelka uhradila v řízení před krajským soudem soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za žalobu a v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5.000 Kč za kasační stížnost.

[20] V řízení před krajským soudem vznikly stěžovateli náklady na zastoupení advokátem, které sestávají z odměny za 2 úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) a náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, náleží mezi náklady řízení i náhrada daně, kterou je tento zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tedy 21 % z částky 6 800 Kč. Celková výše náhrady nákladů za řízení před krajským soudem tak činí 8228 Kč.

[21] Náklady řízení, které stěžovateli vznikly v řízení o kasační stížnosti, sestávají z odměny zástupkyně stěžovatele za 1 úkon právní služby po 3100 Kč (sepsání kasační stížnosti) a náhrady hotových výdajů po 300 Kč za daný úkon právní služby (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024]. K tomu je třeba připočíst náhradu DPH ve výši 21 % z částky 3400 Kč. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí 4114 Kč.

[22] Žalovaný je tedy povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Kandalce, Ph.D., LL.M., advokáta (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné. (§53 odst. 3 s.ř.s.).

V Brně dne 24. října 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu